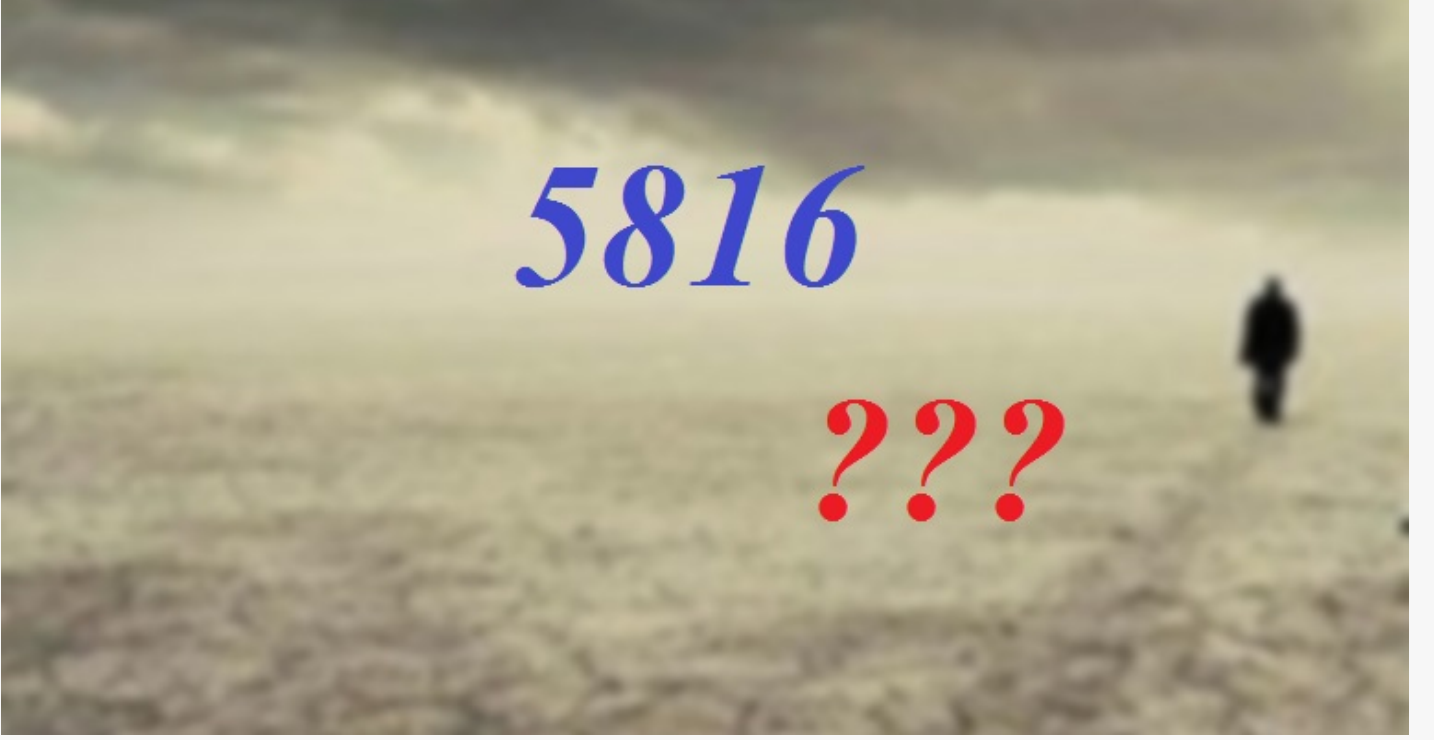

Atatürk'ü Koruma Kanunu kaldırılmalı

**HAKARET ETMEDEN-SÖVMEDEN
VESİKALAR VE HAKİKÂTLERLE,
FİKİR VE İFÂDE HÜRRİYETİ İÇİN**

***m.kemal'i koruma kanunu**

5816

KALDIRILSIN!.

Yaklaşık 60 sene önce çıkarılan 5816 sayılı Atatürk'ü Koruma Kanunu Türkiye'nin yakın tarihine dair araştırma ve yorumların üzerinde "Demokles'in kılıcı" gibi sallanmaya devam ediyor. İşin garibi, zaman içinde Hürriyet gibi, logosunun yanına Atatürk resmi koyacak kadar Atatürkçü ve Cumhuriyet gibi Atatürkçülükle yaşıt gazeteleri dahi vurabilen bu kanunu kimse savunamıyor ve sahiplenmiyor. AB de eleştiriyor. Ama hâla yürürlükte.

Atatürk'ü tartışmak

Türkiye'deki en hassas konulardan biri, Atatürk meselesi. Çünkü akılcı ve soğukkanlı bir şekilde konuşulup tartışılmıyor.

Bir kesimin "ebedî şef" ve "ulu önder" olarak görüp tabulaştırdığı Atatürk, bilhassa dinle ilgili konularda millet ekseriyetini rencide eden icraatlara imza atmış bir kişi olarak eleştirilere muhatap.

Sonuçta **Atatürk**, ismini tabulaştıranlar ile seviyesiz tahkirlere hedef kılanlar arasında süre giden bir polemige sıkışıp kalmış durumda.

Atatürk'ü putlaştıranlar, ona ve icraatına yöneltilen seviyeli ve ciddi eleştirileri dahi "**Atatürk düşmanlığı**" ile damgalayıp topa tutarken, herkesin Atatürk'ü sevmek zorunda olduğu gibi garip ve saçma bir yaklaşım sergiliyorlar.

Atatürk'e muhalif kesimlerdeki üslûp ve doz hataları da, bu kör dövüşünü alevlendiriyor.

Oysa Atatürk'ü mâkul bir değerlendirmeye tâbi tutmanın en önemli şartlarından biri, toplumun her kesimiyle demokratik tartışma olgunluğuna erişmesi.

Konuyu hissî yaklaşımlardan arındırmak, akılcı ve sakin bir üslûpla değerlendirmek gerekiyor.

Elbette ki, Atatürk tarihe mal olmuş bir kişilik. Siyasî ve askerî dehasıyla bir döneme damgasını vurmuş. Millî mücadele zaferle sonuçlanıncaya kadar milletin baş tacı olmuş; ama zafer sonrasındaki icraatı ile dindar milletimizi rencide etmiş.

Şu da bir vakıa ki, Atatürk'e objektif bir gözle bakıldığında, ortada bir "deha"nın söz konusu olduğu açık. Bunu Bediüzzaman da söylüyor. Ama deha tek başına bir değer ifade etmez. Önemli olan hadise, bu dehanın hangi istikamette ve ne şekilde kullanıldığı.

Gelin, bu istikameti, 9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in geçmiş yıllardaki bazı değerlendirmelerine bakarak, birlikte tayin etmeye çalışalım.

Demirel, cumhuriyet sonrasında dine karşı takınılan tavrı yorumlarken şöyle demişti:

"Bilhassa cumhuriyetin ilk günlerinde, 1920'lerde, Bolşevik isyanının da başarıya ulaşması sonucunda, değişik fikir cereyanları, dini, ilerlemenin bir bağı saymış, geri kalmanın da sebebi saymış, açıkçası, din düşmanlığı, dinsizlik, ilerlemenin şartı sayılmıştır. Bu, Türkiye'de milletle devleti birbirine küstürmüştür. 1920'ler sonrasının devleti, millet için değildir. O günlerde millet, devlet içindir." (Köprü, Ağustos-1991; İslâm Demokrasi Laiklik, s. 61)

O günlerde dine karşı yürütülen baskı politikasının başında Atatürk vardı. Demirel'e bunu hatırlattığımızda da şu cevabı almıştık:

"Netice itibarıyla, 1930'lardaki durum bugün yok. Doğru olsaydı devam ederdi. Her zaman tekrar etmekten haz duyarım: Millet, inkılâp vesaire diye dini üzerine bir baskı getirildiğini görünce, devlete küsmüştür. Türk milleti, Yunan istilâsına karşı aktif mukavemet olarak İstiklâl Savaşı tepkisini gösterdikten sonra, zaferin akabinde kendi devletinin 'Modernleştiriyoruz' diye din üzerinde getirdiği baskılara da pasif mukavemetle tepki göstermiştir. Çok şâyân-ı dikkattir. Çok büyük mukavemet göstermiş, küsmüştür devletine. Onun içindir ki, o gibi şeyler yürümemiş, bir yerde kalmıştır." (Köprü, Ağustos-1988, İslâm Demokrasi Laiklik, s. 197-8)

M. Kemal'in zaferden sonra dine karşı tavrını ortaya koyan pek çok örnekten birkaçına göz atarsak:

Meselâ 1932-33 yıllarında Ankara'da görev yapan ABD Büyükelçisinin, Atatürk'le görüşmesini anlatırken aktardığı, **"Kur'ân'ı tercüme ettirerek halkın gözünden düşürmeye çalıştı"** gözlemi (Radikal, 6.9.06).

Millî mücadele kahramanlarından olduğu halde, zafer sonrasında dışlananlardan Kâzım Karabekir'in M. Kemal'den aktardığı sözler de bu gözlemi teyid ediyor:

"Evet, Karabekir; Araboğlunun yavelerini Türk oğullarına öğretmek için Kur'ân'ı Türkçeye tercüme ettireceğim ve böylece de okutturacağım. Tâ ki, budalalık edip de aldanmakta devam etmesinler..." (Paşaların Kavgası, Yayına hazırlayan: İsmet Bozdağ, s. 159; aynı bilgi, Karabekir'in, Uğur Mumcu tarafından düzenlenip 10-29.1.1990 tarihleri arasında Cumhuriyet gazetesinde tefrika edilen hatıralarında da var.)

M. Kemal'in **"Araboğlu"** dediği, Peygamberimiz (a.s.m.); "yave," yani "safsata ve saçmalık" olarak nitelediği de Kur'ân'ın âyetleri. Hâşâ!...

{Said Nursî, "Kur'ân'a karşı suikast" olarak vasıflandırdığı ve "Kur'ân tercüme edilsin, tâ ne mal olduğu bilinsin" sözüyle

açığa vurulduğunu belirttiği “dehşetli plan”dan söz ederken, bu olayı anlatıyordu. (Sözler, s. 425)}

Prof. Dr. Bozkurt Güvenç’in, “Atatürk, agnostik (şüpheci) düşünceyi benimsediği için Hz. Muhammed ile diğer peygamberleri kabul etmiyordu” şeklindeki değerlendirmesi, bir başka örnek (sentezhaber.com, 31.10.06).

Ve yıllar önce **Doğu Perinçek**’in ifşa ettiği Medenî Bilgiler kitabında Atatürk’ün el yazısıyla yer alan “İslâm Türkleri uyuşturdu. Türk milleti birçok asırlar, bir kelimesinin mânâsını bilmediği halde Kur’ân’ı ezberlemekten beyni sulanmış hafızlara döndü” sözleri (Can Dündar, Milliyet, 31.10.06).

